

התוצאות אפשר היה לקרוא בכתבת ה- פתיחה של סידרה זאת... בשלב זה החליטה האינטליגנטיה: את הרכבת כבר ממילא איתרתי. אני צריכה להיות מאושרת שיש עוד גבר שרוצה אותי לא רק ללילה אחד! היא חזרה אל חברה הנשוי. שבע שנים ואותם הסיפורים. בושה!

רוע מזה גורלה של חברתי החתיכה. היא — עדיין — יפהפה במלוא מובן המילה. גם לה יש חבר קבוע. זה ארבע שנים. ואפילו רווק, הפלא ופלא. יופי, לא? תתפלא, אבל לא. גם סיפור זה נכנס אצלי לקטגוריה של „בושה“: היא בת 30, והוא בן 35. רואים אותם הרבה יחד, אך רואים אותו גם הרבה עם

„אולי אפילו שכבתי עם זה שיכול היה להיות בעלי - ולא היה לי שכל לתפוס אותו.“

אחרות. הוא פשוט אינו מוכן לוותר על כל האחרות. בשביל מה הוא רווק? הוא טוען שהוא אוהב אותה — ורק אותה. היא מתודדה ש„אף גבר לא שווה אותי“ ובכן, מה העניינים? את התשובה מכירים כולנו: גבר פולני גמי שאינו יכול — גם אם ירצה — להסיף תפק באשה אחת. הוא יפה, הוא עשיר ורביקסם, והן נוספות למיטתו כדבר הי מובן-מאליו. והיא, הקבועה שלו, סובלת. „בטח שאני כועסת על עצמי שאני לא יכולה לגמור איתו!“ היא מצהירה בפני חברי תיה, והיא כנה, באומרה זאת. הכעס העצמי גובר, ככל שחשנים עובר רות. מתחת לאיפור המיקצועי, מגלה העין המנוסה קמטים וחריצי-מרירות. „תעמדי אותו בפני אולטימטום!“ מייצעים לה. היא כבר עשתה זאת. חמש פעמים. ותמיד נשברה. בושה!

כל אשם החינוך החופשי שקיבלנו בארץ. טוענת ידידה שלי — רווקה, עצמאית, ובשנות העשרים המאוחרות. „באיושהו מקום אני מאמינה שפיססנו את האהבה הגדולה. כולנו. מבלי שהרגשנו.“

היא מסבירה את עצמה: „בגיל 17 זיטרתי על הבתולים. מסקרנות. כולם עשו את זה. אז גם אני.“ „או היה לי חבר. ועוד אחד, ועוד אחד. והיחסים התבססו תמיד על המין. היה נחמד, והיה המון סיפוק מיני. הרגשתי גורא מבוגרת ונהייתי מזה. אני אפילו זוכרת שאחרי הצבא התחרינו, בין הבנות, ברשימות. עשינו חשבוני נות מי שכבה יותר וכמה פעמים בלילה. הכל היה או שעשוע. הסיסמה היתה: רק פעם אחת. אבל אחר כך, בגיל 23, 24, התברר לי פיתאום שמין ואהבה הם שני דברים שונים. ואז התחילו החיפושים אחר האהבה. והם נמשכים עד היום.“ אבל בשפע הנסיונות כולם — לא היתה אפילו הצעת-נישואין אחת. „אולי אפילו שכבתי עם זה שהיה יכול להיות בעלי — ולא היה לי שכל לתפוס אותו.“ היא מנסה להתגונן. המעצב חבוי במילה „אפילו.“ וגם היא אינה מבינה את הבושה.

כלל, אם תשא איתי — הרי הבושה הגדולה היא בעצם התעוררותו של גושא הרווקות.

קשה לי להאמין שנושא זה היה עולה אִי-פעם — לולא הרווקות עצמן. אם, כמו שכתבה אלה זוהר בכתבה הקודמת, הגבר דומה לילד שדמיה-הכיס שלו מסוגלים ל- קנות את כל הקונדיטוריה — אשמות בכך הרווקות ששיחקו את האמא — ונתנו לילד-הגבר את הביטחון שדמיה-הכיס שלו מסוגלים לקנות את כל העוגות! אני תמהה על אותן נשים צעירות, היודעות כל-יך לשמור על הדיאטה — אך אינן יודעות לשמור על עוגת-עצמן. פעם היו הגברים הישראלים נטפלים אל תיירות, כי הן „קלות לפלירט.“ הן פלירט, שהיה למעשה מישכב מקרי, נמשך שבועי-שבועיים ונגמר. את החברות הרצינית, שהובילה לחופה

שייכת למוזיאון?

טוענים שלפי הסטאטיסטיקה על כל גבר ישראלי פנוי, בגיל הרלוונטי לנישואין, יש שלוש פנויות. אני מחכה עכשיו לסטטיסטיקה על התגבורת הגברית שהביאה לנו העלייה האחרונה מברית-המועצות. איני יודעת אם הניהוש שלי בנושא מתקרב למציאות, אך אני חוששת שאפילו כן — לא נפתרה הבעיה. החינוך החופשי שהוטמע בנו — הגורר בעיקבותיו הוסר-בושה, האופייני כל-יך לישראלים — הוא-הוא שורש-הרע. אילו מלכתחילה, היו בנות המין היפה מתהדרות בביישנות — במקום במתירנות — יתכן שהתמונה היתה אחרת. בארצות-הברית, מספרים, נהרים הן צעירים כיום חזרה אל השמרנות, אחרי שטעמו מלוא-הכוס מתענוגות המתירנות. מעניין מתי גם זה. כמו כל אופנה אמריקאית, יגיע אלינו.

— קיים הישראלי, אחרי כל הפלירטים, עם הישראלית, אחותו לרוח ולמנטליות. היום, גם הפלירט — מושג יפה לכש-עצמו — הולך ונעלם. אפילו הגבר-הכיס הישראליים, אלה שחלבי-אימם טרם יבש על שפתיהם, כבר מציעים: „בואי לי זודיין.“ הישראלית הממוצעת שבשום פנים אינה מוכנה להיחשב שמרנית — מסכימה לכל ההצעות. היכן, אם כן, קבור הכלב? ידירתי האינטליגנטית גילתה לי פעם: „את יודעת, כשמתחילים להכיר את עולם המין — אי-אפשר לוותר עליו. אשה שאין לה גבר — נובלת כפרח בלתי-מושקה. אני כבר יודעת שאת קסר-הנישואין, הגורר רכבת משפחתית — הפסדתי. אבל, אני

מוכרחת להגיד לך שאני מתנחמת בזה שכאשה אני תיה, לא נובלת. יש לי גבר ויחסימין סדירים.“ ובהודמנות אחרת היא גילתה לי שהיא מכירה חברות, ששכחו מתי היה להן גבר בפעם האחרונה. „הטרגדיה שלהן גדולה משלי.“ התנחמה.

היא דיברה בשם הרווקות הממוצעות, שאינן זוהרות, שאינן מצטיינות ביופי חיצוני, היא לא הכלילה את החתיכות, שלכאורה הולך להן. השאלה היא — האם באמת „הולך להן?“ או שזהו רק „ג'וק על הגב.“ אני מאמינה שלחלק באמת הולך, ואין הן צריכות ל- כרסם בלילות את הכר המייוחם. אך מה קרה לאהבה, לעזאזל! האם היא